

ஐநவிநோதிநி.

இல. 6.]

ஜூன் 1883.

[புஸ்த. XIV.]

வாலில்லாக் குரங்கு.

உலகத்திலுள்ள பிராணிவர்க்கங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஏறக்குறைய மனிதனை ஒத்திருக்கின்ற பிராணி குரங்கேயாம். குரங்கின் சீர்திருந்திய வடிவமே மனிதனாவதென்று ஒரு பண்டிதர் சொல்லுகிறார். குரங்குகளுள் பலவகையுண்டு. அவைகளில் வாலில்லாக் குரங்கும் ஒன்று. வாலில்லாக் குரங்கானது காட்டுமனிதனென்று சொல்லத்தக்கதாய் அவ்வளவு பெரிதாகி ஐந்தடி உயர்ந்திருக்கின்றது. பழக்கினால் இது மனிதரைப்போலவே எல்லாக்காரியங்களும் செய்ய வல்லமையுடையதாகும். இதின் மயிர் ஊதாகலந்த செம்மை நிறமானது; சில குரங்குகளுக்குக் கறுப்பாயுமிருக்கும். முதுகு, தோள், கைகால்களின் பின்புறம் இவ்விடங்களெல்லாம் இக்குரங்குகளுக்கு மயிர் அடர்ந்திருக்கின்றன. மனிதர்க்கு இருப்பதுபோல மீசையும் மெல்லிய தாடிமயிரும்தவிர மற்றப்படி முகத்தில் குரங்குகளுக்கு மயிர்கிடையாது. உள்ளங்கையும் உள்ளங்காலும் செம்புநிறமாயிருக்கும். கண்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி முட்டை வடிவமாயிருக்கின்றன. புருவங்கள் திரைத்து ஒருவீத விகாரமாயிருக்கின்றன. வாய் முன்புறமாய் நீண்டு அதுவே குரங்குகளுக்கு இன்றியமையாத ஒரு லக்ஷணமாயிருக்கின்றது. உதடு மிகவும் மெல்லியதாகி வாயை மூடிக்கொள்ளும்போது இதற்கு உதடு உண்டோ இல்லையோவென்று ஐயுறத்தக்கதாயிருக்கின்றது. மோவாய் வாயைப்போல அவ்வளவு நீண்டிருப்பதில்லை. அதன்கீழ் இருக்கின்ற தோலானது குரங்குக்கு இரட்டை மோவாய்போலக் காணப்பட்டு, அதற்குக் கோபமுண்டாகும்போதும் சந்தோஷமுண்டாகும்போதும் மிகப் பருத்து வெளியே நன்றாய்த் தென்படுகின்றது. வாலில்லாக் குரங்கின் கைகள் ஊவும் நீண்டு கணுக்கால்வளையில் தொங்குகின்றன. அக்குரங்குகளுக்குப் பிறப்பிடம் சுமத்ரா, போர்னியோ என்னும் தீவுகளாம். அத்தீவுகளில் விருகூவகைகள் விசேஷமாய் அடர்ந்திருப்பதால் அவை குரங்குகளுக்கு ஏற்ற வாஸஸ்தா

னமாயிருக்கின்றன. அங்கே நமது தேசத்திலுள்ள ஆலமரம்முதலியவைபோன்ற பெரிய விருகூங்கள் அநேகம் அடர்ந்த காடுகள் விசேஷமாய் உண்டு. வாலில்லாக் குரங்குகள் ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்துக்குத் தாவிக் குதிக்கமாட்டும். அம்மரத்துக்களைகளில் காய்த்துப் பழுத்துத் தொங்குகின்ற பழங்களைப்பறித்துத்தின்று அவைகளாலே அக்குரங்குகள் ஜீவித்திருக்கின்றன.

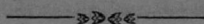
அந்தத் தீவுகளிலுள்ள வாலில்லாக் குரங்குகளைப்பிடித்துத் தக்கபடி இரைபோட்டுப் பழக்கினால் அவை நமக்கு வேலைக்காரர்போல நன்றாய் வேலைசெய்துவரும். அவை நெல்லுக் குத்தும், மாவரைக்கும், நதீதடாகங்களுக்குப் போய்த் தவலைகளில் தண்ணீர்கொண்டுவரும், தண்ணீர்த் தவலையைத் தலையில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டுவரும்போது, வீட்டுவாயிற்படி அதில் இடிக்கும்படியிருந்தாலும், ஒவ்வொரு சமயங்களில் பாளைகளில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டுவரும்போது பாளை கீழேவீழ்ந்து உடைந்துபோனாலும் அச்செய்திகளை யஜமானனுக்கு நன்றாய்க் கூச்சலிட்டுத் தெரிவிக்கும். அவை மிக்க சுறுசுறுப்பும் தேகபலமும் உடையவைகள்; கப்பல்வேலைகளில் அவற்றைப் பழக்கினால், கப்பற்காரர்களுக்கு மிகவும் உபகாரமாகும். கப்பல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது கப்பலில் மணிதர் ஏறிப்போகக்கூடாத பாய்மரம் முதலியவிடங்களுக்கு ஏறிப்போய் வேண்டிய காரியங்களை இந்தக் குரங்கு செய்துமுடிக்கமாட்டும்.

வாலில்லாக் குரங்குகளின் சரித்திரத்தைப்பற்றிய கதையொன்று உண்டு: சில நாளைக்குமுன்னே ஒரு குரங்கு ஜாவா என்னும் தீவில் கப்பலேற்றப்பட்டுக் கப்பலில் ஒரு பெரிய மூங்கிற் கூட்டில் அடைக்கப்பட்டது. அந்தக் கூட்டிலே தான் சிறைப்பட்டதுகண்டு அக்குரங்கு செய்த செய்கைகளைக் கேளுங்கள். தான் அப்படிக்கூண்டில் அடைபட்டதைத் தெரிந்துகொண்டவுடனே அது கூண்டின் கழிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மிகவும் உரப்பாய் ஆட்டி அவற்றை முறிக்க முயன்றது. ஆயினும் அப்படிப் பலவற்றைப் பிடித்துப் பலதரம் ஆட்டிப்பார்த்து அவற்றை முறிக்கத் தன்னை முடியாதெனத் தெரிந்து, பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனியே பிடித்து ஆட்டிக்கொண்டுவந்தது. கடைசியாய் அவற்றுள் ஒரு கழி மற்றவைகளைவிட மிகவும் நுட்பமாயிருக்கக்கண்டு அதையே உறுதியாய்ப் பிடித்துப் பலதரம் ஆட்டி முறித்துவிட்டுக் கூட்டினின்றும் வெளியே வந்துவிட்டது.

பிறகு ஒருவரும் அதைத் தடைபண்ணாமல் அதின் இஷ்டப்படிக்கப்பலெங்கும் சிசிய விட்டுவிட்டார்கள். விடுபட்ட அக்குரங்கு கப்பற்கயிறுகளைப் பிடித்து ஊசலாடிக்கொண்டும் அதிலிருந்த பிள்ளைகளோடு கூடி விளையாடிக்கொண்டும் வினோதமாய்த் திரிந்தது. சில சமயங்களில் அந்தப் பிள்ளைகளைத் தட்டிக்கொடுத்துத் தன்னுடன் விளையாடும்படி தூண்டிவிட்டு, தானே தன்னைத்

தொடர்ந்து ஓடிவந்து பிடிக்கும்படிசெய்து இப்படியாக விளையாடிக் களித்தது.

வாலில்லாக் குரங்கு யானையாவது எதிர்க்கவிரும்பினால் முதலில் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டுப் பிறகு தன் கைகால்களால் அவனை நன்றாய் அழுத்திக்கொண்டு மெல்லப் பல்லால் கடிக்கும்; அதற்குக் கோபம் வரும்போது காலேத் தேய்த்துப் பல்லை இளிக்கும், அண்டையில் வருகிறவர்களைக் கடித்தாலும் கடிக்கும். இத்தன்மையான விசித்திரச்செய்கையுள்ள வாலில்லாக் குரங்கின் வடிவத்தை விளக்கும் ஒரு படத்தை இச்சங்குசிகையுடன் சேர்த்திருக்கிறோம் பாருங்கள்.

இந்துப்பெண்களுக்கேற்ற வீட்டுக் கல்விப்பயிற்சி.

(தொடர்ச்சி.)

முதலில் பெண்களுக்குச் சிறிது எண்ணும் எழுத்தும் கற்பிப்பதுடன், முன்சொல்லியபடி பிற்காலத்தில் அவர்களுக்கு உபயோகமான விஷயங்களைப் புஸ்தகங்களின் மூலமாய்க் கற்பித்து, ஸ்திரீகளுக்குரிய சீரான காரியங்களைச் செய்யவும் பயிற்றுவிக்க வேண்டிவது அவசியம். கண்கண்டதைக் கைசெய்யும்படி கண்ணினால் பார்த்தறியவேண்டியவைகளையும், காதினால் கேட்டறியவேண்டியவைகளையும், என்றும் மறவாமல் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய சங்கதிகளையும் சிறுவயதில் கற்பித்தால் சிறுவர்களுக்கு வருத்தம் தோன்றாமல் ஆனந்தமாகவே அவை புத்தியில் பதிந்துபோகும். இதற்கு அனுசூலமாக ஐரோப்பாவில் சித்திரப்படங்களை அதிகமாய் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். அழகான படங்கள் பிள்ளைகளுடைய பராக்கைப்போக்கிப் பாடத்தைக் கவனிக்கும்படிச் செய்கின்றன. மேலும் சம்பாஷணைக்கு இனிப்பான விஷயங்களைத் தோற்றுவித்து அதன்மூலமாகச் சிறந்த சங்கதிகளைத் தெரிவித்து அறிவை உண்டாக்கவும் உபயோகப்படுகின்றன. ஆகையாலே நமது பெண்களுக்கும் படங்கள் அவசியமானவை. நானாவர்ணமான புஷ்பம், வானக்காகிதம் முதலியவைகளைக் காட்டி உன்னிப்பாய்ப் பார்க்கும்படி கண்ணைப் பழக்குவது மிகவும் நல்லது. இப்படிக் கட்டிலனைப் பழக்குவதினால் இன்னும் இன்ன சந்தர்ப்பத்திற்கு இசைந்தது, இன்ன காட்சி இன்ன சிறந்த செய்தி, இன்ன பொருளுக்கு இன்ன ரூபம் தகுந்தது, இன்னதற்கு இவ்வளவு நீளம் அல்லது அகலம் தேவை, இன்னதற்கு ஒற்றை இடம் பொருந்தியது என்று இவைமுதலிய பலவித சங்கதிகளைத் தெரிந்து கொள்ளத் திறமையுண்டாகும். அன்றியும் மற்றெந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் அதன் சூட்சுமங்கள் இன்னவையென்று உடனே

அறிந்துகொள்ளும் சக்தியுமுண்டாகும். இவற்றைச் செய்வதற்கு முக்கியமான உபாயம் என்னவெனின், படங்களின் எல்லைக் கோடுகளைமாத்திரம் வர்ணமிட்டு முக்கியமான பட்டணங்களையும் மலைகளையும் ஆறுகளையும் குறித்துத் தேசப்படங்களை எழுதிக்காட்டுவதாம். இப்படியெல்லாம் செய்வதனால் பெண்கள் நூதனமாய்ப்பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அதைப் பயன்படுத்துவதோடு கூட மாசற்ற மனமகிழ்ச்சியும் அடைவார்களே, அதுவே ஒரு பெரிய லாபமல்லவா? மேலும் உலகத்தில் சித்திரவிசித்திரமான வர்ணங்களோடு சிருஷ்டிப்பொருள்கள் எவ்வளவு வினோதமாயிருக்கின்றனவென்பதைக் கண்டும் களிப்படைவார்கள். பிரதிதினமும் வீடுகளைச் சுத்திசெய்தவுடனே அரிசிமாவினால் தாமரைப்பூ முதலிய கோலங்களிட்டு அன்னியதேசத்தார் ஆச்சரியப்படும்படி நமது பெண்கள் அலங்காரம் செய்கிறார்களே, இந்த அப்பியாசமானது சித்திரவேலை கற்றுக்கொள்ளப் பெருந்த சகாயம். சித்திரம் எழுதப் பழகுவதனால் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் அதுபோலவே செய்யத் திறமை உண்டாவதுமன்றியில், வஸ்துக்களை ஒவ்வொரு பக்கமாகத் திருப்பிப்பார்க்கும்போது தூரத்துப் பார்வைக்குத் தோன்றுகிற பலவிதமான தோற்றங்களையும் அப்படியே சித்திரிக்கவும் சக்தியுண்டாகும்.

பெண்களுக்குச் சித்திரம் எழுதப் பழகுவது எப்படியோ அப்படியே சிறுபருவத்தில் ஒருவாறு கீதம்பாடப் பழகுவதும் நல்லது. சிறியோரேனும் பெரியோரேனும் மதுரமான பாட்டைக் கேட்டவுடனே மனக்கவலை நீங்கி ஓர்விதமான களிப்பு அடைகிறார்களல்லவா? மனிதர்மாத்திரம் அல்ல; வாயில்லாத ஜந்துக்களும் கானரசத்தை அறிந்து ஆனந்தபரவசமாகின்றன. நமது வீடுகளில் ஸ்திரீகள் ஒருவார்க்கொருவர் தங்களுக்குத் தெரிந்த பாட்டுகளைத் தொன்றுதொட்டு வருகிற ஒருவகை ஒழுங்கின்படிச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறதை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோமே. எந்தஜாதிப் பெண்களாயினும் அவர்களுக்குப் பாட்டு ஒரு ஆபரணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் பாட்டு ஏதுக்கென்று அசட்டைபண்ணாமல் அதைப் பெண்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும்; சிறுபொழுதில் பாட்டுவருகிறதுபோல வயசவந்தபிறகு வருவது வருஷம். மேலும் அப்போது வேறுவிதமான இடையூறுகளும் உண்டாகும்.

ஸ்திரீகள் வெளிநாடு எங்கே வேண்டுமாயினும் தாராளமாகப் போய் விடுவதால் உலாத்திவருவது நமது தேசத்தில் வழக்கமில்லை, பொய் பட்டணங்களில் வீட்டைவிட்டு வெளியிலே போய் வருவதே அரிது. ஆகையால் சமீபத்தில் பூந்தோட்டம் ஏதாவது இருக்குமேயானால் பெண்களை அவ்விடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் காட்டிச் சந்தோஷிப்பிக்கலாம். முற்காலத்தில் ரிஷிகள் யோகிகள் முதலியோருடைய பத்தினிமார்களும்

பெண்களும் பூஞ்செடிகளையும் பழவிருகங்களையும் வைத்து வளர்ப்பதையே சிறந்த தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்களென்று காளிதாசனுடைய சாகுந்தலம் முதலிய நாடகங்களினால் தெரியவருகிறது. நாளைக்கும் நாட்டுப்புறங்களில் தோட்டம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் செம்மையாகவே அவைகளைப் பாதுகாத்துவருகிறார்கள். அன்றியும் துளசியும் வில்வமும் நாஸ்தோறும் நமது வீடுகளில் பூஜைக்குவேண்டிய பொருளாகையால் அந்தச் செடிகளை அநேகம் பெண்கள் பக்தியாய் வைத்து வளர்க்கிறதும் நமக்குத் தெரியுமே. ஆகையால் அவ்வண்ணமே வயதுமுதிர்ந்த ஸ்திரீகளும் வீட்டுக்குவேண்டிய காய்கிழங்குகளுக்காகச் செடிகொடிகளை வைத்துப் பயிராக்கும்படியாகவும், சிறுபெண்கள் போதுபோக்காக விளையாடுங்காலத்தில் பூஞ்செடிகளை வைத்து அந்தந்தச் செடிக் குத் தக்கபடி தண்ணீர்வார்த்துக் களைபிடுங்கிப் பாதுகாத்து வரும்படியாகவும் செய்தால், பலவிதமான செடிகளின் குணகுணங்களை அவர்கள் சுலபமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாகும்; சிறந்தகாட்சிகளைக் கண்குளிரப்பார்த்து நல்ல வாசனைகளையும் மோந்து களிப்படையலாகும். பெண்பாடசாலைகள் ஏற்பட்டிருக்கிற இடங்களிலும் சமீபத்தில் எங்கேயாவது பூந்தோட்டம் இருக்கும்பட்சத்தில் அப்பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கும் மற்றப் பாடங்களுடன் தோட்டக்காட்சியையும் ஒரு பாடமாக அமைத்துக்கொள்ளலாம்.

பெண்கள் அப்பியசிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் பலவற்றுள்ளும் மிகவும் முக்கியமான மற்றொன்று உண்டு. அதாவது, வீட்டைக் கண்ணுக்கு ரமணியமாயும் சுத்தமாயும் வைத்துக்கொண்டு, கிரககிருத்தியங்களை ஒழுங்குபடச்செய்து குடித்தனத்தைச் செட்டிம் சீருமாக நடத்துவதாம். இந்த அம்சம் ஸ்திரீகளுக்கே உரியதாகையால், மற்றெல்லா யோக்கியதைகளையும்விட வீட்டுவேலையைக் கற்பது மிகவும் அவசியமானதென்று மதிக்கவேண்டும். நல்ல வேளையாய் இத்தேசத்தில் வீட்டுவேலையானது ஸ்திரீகளைச் சேர்ந்ததென்றே நினைக்கப்பட்டுவருகிறது; வறுமையின் வருத்தமறியாத செல்வக்குடிகளிலும் வீட்டுவேலைசெய்வது இழிவென்று நினைப்பதில்லை. கற்கையானது அவரவர் தொழிலைச் சீராகச்செய்ய வழிகாட்டுகிற கருவியாதலால், பெண்கள் தாங்கள் சொந்தமாய்ச் செய்யவேண்டிய வேலையை ஆதிமுதலே அன்றாடம் அப்பியசித்துவருவது உசிதமானகாரியமே. உலகநீதியும் பரம்பரையான அனுஷ்டானமும் இவ்வாறாயிருக்க, செல்வக்குடியிற்பிறந்த பெண்கள் வீட்டுவேலை செய்வது இழிவென்று சிலர் என்னவோ ஒரு விபரீத எண்ணங்கொண்டு வீட்டுவேலையும் செய்யவேண்டுமாவென்று பரிகாசம்செய்கிறார்கள். ஸ்திரீகளுடைய நிலைமை சீர்திருந்துவதற்குப் புஸ்தகப்படிப்பு மாத்திரந்தான் அவசியம்; ஊழியம் செய்வதும் சீர்திருத்தமாவென்று இன்னும் சிலர் ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். இதுவும் ஒரு புது

மைதான்! இப்போது நாம் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தம் எப்படிப்பட்டதென்றால், நெடுநாளாய் அனுசரித்துவருகிற ஆசாரங்களுையே வைத்துக்கொண்டு, அவைகளை ஒருவாறு இக்காலத்துக்குத் தக்கபடி ஒழுங்குபடுத்தவேண்டியதுமாதிரிமேயாம். இதை விட்டு எல்லாவற்றையும் மாற்றி நூதனமான ஏற்பாடு பண்ணவேண்டுமென்று சிலர் ஆவேசங்கொண்டு திரிகிராக்கள்; அது மிகவும் பிசகு. இல்லறத்தொழிலைச் செய்வது ஸ்திரீகளுக்கு வருத்தமென்றும் இழிவென்றும், வேலைக்காரர்கள் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளையாரும்முடைய அருமைப் பெண்களைச் செய்யச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கிறதென்றும் நினைப்பதும் விவேகக்குறைவுதான். சமையல் முதலிய வேலைகளில் பெண்களைச் சிறுபிராயமுதலே பயிற்றுவது அவசியமென்றும், புஸ்தகங்களினாலாகும் வாய்ப்படிப்பைவிட இந்தக் காரியப்படிப்பு குறைந்ததல்லவென்றும், இதைக் கற்பிக்கப் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயராலே முடியாதாகையால் வீட்டிலேயே கற்பித்துத்தீரவேண்டுமென்றும் பெண்களைப் பெற்ற தாய்மார்களில் விவேகமுள்ளவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். கற்கையென்றால் புத்தகப் படிப்புமாதிரிமேயென்று பலர் நினைத்து, அவ்வகைப் புஸ்தகப்படிப்புக்கும் வீட்டுவேலைக்கும் வெகுதூரம், ஒன்றுக்குஒன்று சரிப்படமாட்டாது என ஆக்ஷேபனைசெய்வதும் சரியன்று. இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களில் சமையல், கறவை, கடைக்குப்போவது முதலான வீட்டுவேலை யாவையும் குறைவுபடாமல் கவனித்துக்கொண்டு ஸ்திரீகள் இடையிடையே புஸ்தகங்களும் படித்து மேன்மேலும் ஞானவிர்த்தியடைகிறார்கள். ஐரோப்பா தேசத்தில் கல்வியிற் சிறந்தவர்களென்று கொண்டாடப்பட்ட ஸ்திரீகளும் மகா வித்வான்களுடைய மனையாட்டிகளும் வீட்டுவேலையிலும் திறமையுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஊறுகாய் வற்றல் முதலிய நாள்நிற்கும் பண்டங்களைச் செய்வதில் அவர்களைவிடத் தேறினவர்கள் இல்லை. கோல்ட்ஸ்மித் என்னும் கிரந்தகர்த்தா செய்த விகர் அவ்வேக்பில்லி என்னும் கதையின் தொடக்கத்தில் கதாநாயகன் தன் பெண்சாதியை வர்ணிக்குமிடத்தில், அவள் சமையல் செய்வதிலும், ஊறுகாய் போடுவதிலும், நாள்நிற்கும்படி இன்னும் வேறுவிதமாகப் பதார்த்தங்களைப் பக்குவப்பண்ணுவதிலும் நிகரற்றவள் எனப் புகழ்ந்துபேசியதைப் படித்த சுதேசிகள் யார்தான் உள்ளமுவந்து கொண்டாடவில்லை?

“அடிசிற கினியானே யன்புடையாளே
படிசொற்றவருத பாவாய்.....”

எனத் திருவள்ளுவரும் தன் மனையாட்டிக்கு பாகம்செய்வதிலுள்ள திறமையைப் புகழ்ந்திருக்கிறார். இப்படியெல்லாமிருக்க, கனவான்களுடைய பெண்கள் சமைப்பது குறைவு என்று ஏன் சொல்லவேண்

மும்? மேலும் நம்முடைய சாஸ்திரப்படி பார்த்தாலும் ஸ்வயம்பாகம் ஆசாரங்களுள் முக்கியமான ஆசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சில சடங்குகளுக்கு ஸ்வயம்பாகம் விதியாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சபாண்டவர்களுடைய சரித்திரத்தில் நளனும் பீமனும் பாகம் செய்வதில் சிறந்தவர்களென்று படித்திருக்கிறோம்; நளபாகம் பீம பாகம் என்று நாளைக்கும் பழமொழியாக வழங்குகிறது. வாஸ்தவ மாக நாம் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் வீட்டுவேலைகளைச் செய்வதில் உள்ள ஆசை பெண்களுக்கு மற்ற எந்தக் காரியத்திலும் இல்லையெனத் தெரியவரும். விளக்கு ஏற்றுவது, பாய் படுக்கை உதறிப்போடுவது, பாகசாலை பூஜையிடம் சாப்பிடுகிறகூடம் முதலிய ஸ்தலங்களைச் சுத்தப்படுத்துவது, கறிகாய்களைச் சோதித்து அரிந்துகொடுப்பது, உக்கிராணத்திலிருந்து சாமான்கள் எடுத்துவருவது, தயிர் பால் ரெய் வாங்கிவைப்பது, வஸ்திரங்களை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளுவது, சாப்பிடுவதற்கு முன்னும் பின்னும் அந்தந்தப் பாத்திரங்களைச் சுத்திசெய்து அததற்குரிய இடத்தில் வைப்பது முதலிய பல காரியங்களை நமது பெண்கள் செய்யவிரும்புகிறார்கள்ல்லவா? ஆதலால் பொறுமையையும் திறமையையும் கற்பிக்கிற இப்படிப்பட்ட காரியங்களை அவர்கள் ஏன் செய்யலாகாது?

வேலைசெய்ய ஒரு ஆசையும் புத்தியும் பெண்களுக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருக்க, அந்த உற்சாகத்தைத் தடுப்பது நியாயமோ? வேலைக்காரர் வைத்துக்கொள்ளத் திரவியமிருப்பதாலேயே தாங்களும் சுயமாகச் சிறிது செய்யக்கூடாதென்பதென்ன? பிரான்சு தேசத்து அரசன் ஒருவனுக்கு கன்னுனைப்போல் எப்போதும் பூட்டுகள் செய்துகொண்டிருப்பதிலேயே விருப்பம் அதிகமாம்; ஒரு பெரியசீமாட்டி தையல்வேலையையே எப்போதும் விடாமற்செய்து அப்படித் தைத்த உடைகளை பந்துமித்திரர்களுக்கும் அடுத்தவர்களுக்கும் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பாளாம். ஆகையாலும் நமது ஸ்திரீகள் வீட்டுவேலை சரியாக நடக்கிறதாவென்றால் விசாரணை செய்வதோடு, தாங்களும் சற்று வேலையால் ஒருபோதும் அந்தஸ்துக்குக் குறைவாகாது என்று யூட்டிக்குச் சாமான்வாங்கத் தாய்தந்தையர்கள் கூடக்குப் போகும்போது கூடப்போக இச்சை கொள்ளாது சிறுபெண்கள் உண்டோ? தாய் சரிசெளக்கியமில்லாமல் படுத்திருக்கும்போது அவளுக்கு உபசாரம்செய்து தன்னால் இயன்றமட்டும் மருந்துமுதலிய கொடுத்துப் பத்தியம்கொடுக்கப் பின்வாங்கும் பெண்ணுமுண்டோ? வேலைக்காரன் இருந்தாலும் அவன் நோய் ரொடி அவசரவேலை சொந்தக் காரியம் முதலியவற்றால் வீட்டுவேலைக்கு உதவாமற்போகிறகாலத்திலும், அல்லது அவன் வெளிவேலையாய் அனுப்பப்படுகிற காலத்திலும் ஸ்திரீகள் கையொழிந்திருக்கலாமா? கூடாது. சுபாவமாகவே வீட்டுத்தொழில்களில் பெண்களுக்கு இருக்கிற புத்திக்குத் தக்கபடி சிறுபிராயமுதல் அவர்களைப்

பழக்கவேண்டும். மற்றெல்லாப் பழக்கங்களையும் கைவிட்டாலும் கைவிடலாம்; இந்த முதன்மையான வீட்டுவேலையிற் பழகும் பழக்கத்தைமாத்திரம் ஒருபோதும் கைவிடலாகாது. குடும்ப காரியங்கள் ஸ்திரீகளுக்கு ஆபாசமென்றால், பெருக்கல்வாய்ப்பாட்டையும் வினைகளின் திரிபு அட்டவணைகளையும் கிளிப்பிள்ளைபோல வாய்ப்பாடம்செய்து கத்துவதுமாத்திரம் சலபமோ?

ஸ்திரீரத்தினமென யாவரும் புகழும்படி விளங்கித் தம்முடைய கிரந்தங்களினால் மகோபகாரம் செய்திருக்கும் ஹாரியத் மார்த்தி னே என்னும் ஒரு சீமாட்டி இவ்விஷயமாகச் சொல்லியிருக்கிறதது என்னவென்றால்: “அந்தஸ்தும் அதிர்ஷ்டமும் எப்படியிருந்தாலும் கிரககிருத்தியங்களில் பெண்களுக்குப் புத்திசெல்லும் பட்சத்தில் சுகமாக அந்த வழியிலேயே புத்தியைச் செலுத்தட்டும். வீட்டுவேலைகளை இன்னவிதமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று அனுபவத்தினால் தெரிந்துகொள்ளுவது ஸ்திரீகளுக்கு நலமேயன்றிக் கெடுதியல்ல. ஆனால் கற்றுக்கொள்ளுகிறமட்டும் அரைகுறையாகக் கற்காமல் ‘செய்வன திருந்தச்செய்’ என்றபடி திருந்தக் கற்கவேண்டும்; எதைச்செய்தாலும் பழுதறச் செய்யவேண்டும். வீட்டுவேலைகளைச் செய்வதில் பெண்கள் சாதாரணமாய்த் தட்டித்தடுமாறுகிறார்கள்; நன்றாகவும் அதிகமாகவும் செய்ய ஆசைமாத்திரம் இருக்கிறதேதவிரச் செய்யச் சக்தி போதாமலிருக்கிறது; இதற்குக் காரணம் ஒழுங்கான கைப்பழக்கமில்லாமையே. பணக்காரப் பெண்கள் சிறுவயதில் பள்ளிக்கூடத்துக்கே போய்க்கொண்டிருந்து வீட்டில் வேலைகற்க அவகாசமில்லாமல் வயதுவந்தபிறகு ஆரம்பிக்கிறபடியால் எளிதில் பழக்கம் உண்டாகிறதில்லை; பள்ளிக்கூடம் போகாத ஏழைப்பெண்களாவது வீட்டுவேலையைச் செம்மையாகக் கற்கிறார்களாவென்றாலோ, அதுவுமில்லை. ஒரு காரியம் அவசரமாய் ஆகவேண்டியிருக்கும்போது அதைத் தாயானவள் தானே சீக்கிரத்தில் செய்துமுடித்துவிடுகிறது சொளக்கியமென்று நினைக்கிறாளேயும் தன் தந்தைமாரியாவது சாவகாசமாகத் தன் பெண் செய்து கற்கட்டும் என்று சொல்லுத்து இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு காரியத்தைச் செய்யும்போதும் பெண்ணைக்குத் தெரியாது, தெரியாதென்று உபேகையாய் தானேசெய்துவிட்டால் பெண்ணுக்கு என்றைக்குத்தான் தெரியும்? வேலையின் நுட்பங்களைச் சிறுகச்சிறுக அறிந்துகொண்டு தன் கையினாலே செய்து பழகினால்தான் தேர்ச்சியுண்டாகுமாதலால், தாயானவள் பொறுமையுடன் பெண்ணைச் செய்யச்சொல்லிப் பார்க்கவேண்டும். எந்த ஆயுதமும் தீட்டத் தீட்டத்தான் கூர்மையாகும். ஆரம்பத்தில் இரண்டொருதரம் சாதம் பதமாயிராது! ரசம் பொங்காத வாசனை வரும்; கறிகாய் வேகாமல் பச்சையாயிருக்கும்; அப்பம் அடை நன்றாய்ச் சமையாமலாவது, காந்திப்போயாவது இருக்கும்; பணியார உருண்டை செம்

பிடிபடாமல் உதிர்ந்துபோகும்; காரியம்செய்வதே மெதுவாயும் நேர்மையில்லாததாயும் இருக்கும்; ஒருநாழிகையில் ஆகிற வேலைக்கு இரண்டுநாழிகை பிடிக்கும். ஆகிலும் புதுக்கையினால் நேரும் இப்படிப்பட்ட குற்றங்களைப் பாராட்டாமல் புன்னகைகொண்டு அன்புள்ள தாயானவள் அம்மகளை உற்சாகப்படுத்துவாள். தகப்பனோ, நம்முடைய குழந்தையின் சிறுகை இவ்வளவாவது செய்கிறதே என்று மகிழ்ந்து, ஒருதடவைக்கு இரண்டுதடவையாகப் பழகினால் தேர்ச்சியுண்டாகுமென்று பரிந்துபேசிச் சந்தோஷப்படுத்துவான்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

கல்வியிற் பேர்போன அங்கிலேயதேசத்துச் சீமாட்டிகளின் அபிப்பிராயம் இவ்வாறாக இருக்கிறது. மேலும் ஐரோப்பாவில் சமையல் முதலிய வீட்டுவேலைகளைச் சிறந்த வேலைகளாக எண்ணி, அவைகளைப்பற்றிய சாஸ்திரத்தில் பாடங்கள் சொல்வதுந்தவிர உபந்நியாஸங்கள் கூடச் செய்துவருகிறார்கள். ஆதலால் ஸ்திரீகள் பரிபாலிக்கவேண்டிய காரியமென்றே ஏற்பட்டுப் பிராணனுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லத்தக்கவையான சமுசாரகாரியங்களை இத்தேசத்தில் ஸ்திரீகள் செய்யக்கூடாதென்று அவர்களுடைய நன்மையை நாடிநிற்போர் பேசுகிறது எவ்வளவும் தர்மமல்ல. படிப்பின் கீர்த்தியால் பசிதீருமா? குடித்தனம் அமைவதும் அழிவதும், நன்மை உண்டாவதும் தீமை உண்டாவதும் பெரும்பான்மையாய் ஸ்திரீகளாலே தான்.

சிறுபெண்களுக்கு வீட்டுவேலை கற்றுக்கொடுப்பது தாய் தந்தையர்களுக்குச் சிறிது வருத்தமாகவும் வெறுப்பாகவும் இருந்தாலும் இருக்கும்; ஆயினும் அந்த வருத்தத்தை யோசித்துத் தாங்களே தங்கள் குழந்தைகள் விஷயத்தில் அசட்டையாயிருந்தால் வேறு யாருக்குத்தான் சிரத்தையுண்டாகும்; கருமத்தை முடிக்கத் துணிபவர் அருமையொன்றும் பாராரல்லவா? ஒருபங்கு சிரமப்பட்டால் பிறகு அதற்குப் பதின்மடங்காகப் பிரயோசனம்பெறலாம். அஜாகிரதையாயிருந்துவிட்டால், பிற்காலத்தில் தங்களுக்கும் சௌக்கியமில்லை, குழந்தைகளுக்கும் சௌக்கியமில்லை; கொஞ்சம் பிரயாசப்பட்டாலோ கற்கிற பெண்களுக்கும் சுகமுண்டு, கற்பிக்கிற பெற்றோர்க்கும் சுகமுண்டு.

இனித் தையல்வேலையைக் குறித்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது பெண்பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் தையல்வேலை கற்றுவருவதைப் பார்த்துப் பழைய சம்பிரதாயங்கடையே அனுசரித்துவருகிற தாய்மார்கள் பலர் என்ன நினைக்கிறார்களெனில், ஒருவேலைக்கும் உட்கொடுக்கல்லாமல் படிப்புப் படிப்பென்று அறுபதுநாழிகையும் புல்தகமுங்கையுமாய் நிற்கிறது ஒன்று போதாதா; அங்கங்கேயிருந்து வருகிற ஆட்டுரோமத்

தாலாகிய நானாவர்ணமான நூல்களையும், அவைபோன்ற ஆடம்பரமான வேறுசில சாமக்கிரிகளையும் வைத்துக்கொண்டு இடுப்புவிட்டு முதுகெலும்பு நோகும்படி இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையாமல் உட்காந்துகொண்டு கண் பூத்துப்போகும்படி தைக்கிறதும் பூப்போடுகிறதும் அன்னியதேசத்துமாதிரியான விசித்திரத் தையல் வேலையையும் செய்யவேண்டுமாவென்று குறைகூறுகிறார்கள். புருஷர்களும் பலர் இப்படியே நினைக்கின்றனர். ஐரோப்பியருடைய ஆடைகளுக்குத் தையல்வேலை மிகவும் அவசியமானது; இத்தேசத்தாருக்கோ கிமிர்ந்த சிலையைத் தைப்பதுதவிர வேறே தையல் வேண்டாம். வீட்டுவேலைகள் அவசியமென்று ஒரு சீமாட்டி கிரந்தபூர்வகமாய்ச் சொல்லியிருப்பதாகச் சற்று முன்னே சொன்னோமே. அந்தப் புத்திசாவி ஐரோப்பாவில் தையல்வேலை மிதமிஞ்சி நடக்கிறதென்றும் அப்படி நடக்கிறது தேகசௌக்கியத்துக்குப் பிரதிகூலமென்றும், நூல்நூற்கவும் நெய்யவும் இணைக்கவும் யந்திரங்கள் நவநவமாய் உண்டாக வருவதுபோலவே ஊசிக்குப் பிரதியாகவும் சீக்கிரத்தில் ஒரு யந்திரம் ஏற்படுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த சித்திரத்தையலை இத்தேசத்துப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் வீடுகளிலும் வெகுவாய்க் குறைத்துவிடலாம்; அதை முதலே எடுத்துவிட்டுச் சாதாரணமான ஊசிநூல் தையலைமட்டும் பழக்கிக்கொடுத்தாலும் உத்தமமே.

இதுவரையில் வீட்டில் கல்விகற்பிப்பதற்கு அடுத்த உபாயங்களால் சில கூறப்பட்டன; நூதனமாய் இயற்றத்தக்க சாதனங்களைப் பற்றியும், சில கிரந்தங்களைப் புதுப்பிக்கவேண்டியதைப்பற்றியும் மேல்சஞ்சிகையில் சொல்லுவோம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஜேம்ஸ் பெர்க்கஸன் என்னும் இடைப்பிள்ளை.

ஜேம்ஸ் பெர்க்கஸன் என்பவன் சித்திர சிற்பசாஸ்திரம், யந்திர சாஸ்திரம், தத்துவசாஸ்திரம், ககோளசாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளில் நன்றாய்த் தேர்ந்த நிபுணன். ஆயினும் அவன் பிறந்தபோது தாய்தந்தையர்கள் அவனைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்கவும் அசக்தர்களாயிருந்தனர். அவனுடைய தந்தை அன்றாடம் கூலிக்கு வேலைசெய்து ஜீவிப்பவன். ஆயினும் அந்தத் தந்தை கருத்தில்மட்டும் பெருந்தன்மையுடையவனாய் இருந்தான். பூத்தயை பச்சாந்தாடும், பச்சாந்தாயும் மகாசாரங்களில் அபிமானமும் அவனுக்கு அதிகமென்று யாவரும் கொண்டுவாரார்கள். அவன் மாலைவேலைகளில் ஜேம்ஸ் ஒருவன்தவிரத் தன்னுடைய மற்றப்பிள்

ளைகளுக்கெல்லாம் எழுதப்படிக்கக் கற்பித்துவந்தான். ஜேம்ஸ் மாத்திரம் பிறருதவியின்றித் தானே கற்கப்பயின்றான். மற்ற மூத்த பிள்ளைகளுக்கெல்லாரும் கற்பிக்கப்பட்டகாலத்தில் ஜேம்ஸ் மிகச் சிறு குழந்தையாயிருந்தமைபற்றி, இந்த வீட்டுப் பாடசாலையில் சேர்த்துக்கொள்ளப் போதுமான வயது அவனுக்கு இன்னும் வரவில்லை யென்று கருதி அதில் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் அவனை யதேச்சையாக விநோதமாயிருக்கும்படி விட்டுவைத்தார்கள். ஆயினும், அவர்கள் கற்கும்போது தான் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதும் தனிபாய்ப் படிப்பதுமே அவனுக்கு விநோதமாயிருந்தது. அவன் தனித்திருக்கும்பொழுது தன் சகோதரர்களுடைய புத்தகங்களை யெடுத்துப்பார்த்து அவற்றிலுள்ள பாடங்களைப் பிறருதவியின்றித் தானே வருந்திப் படித்துவருவான். ஆனாலொன்று, பொருள் எளிதில் விளங்காத கடினமான சொற்கள் ஏதாவது நேர்ப்பட்டால் அவைகட்குப் பொருள் இன்னதென்பதைமாத்திரம் ஒவ்வொரு சமயங்களில் அண்டைவீட்டிலிருந்த ஒரு கிழவியினிடம் போய்க் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டுவருவான். வித்தியாவிஷயத்தில் அவன் பிறரிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட உதவி இவ்வளவுமாத்திரமே யாம். இப்படியிருக்கையில் ஜேம்ஸ் ஒருநாள் தனியே உரத்துப் படித்துக்கொண்டிருக்கக் காணும்போது அவனுடைய தகப்பனார்க்கு இந்த ரகசியம் வெளியாயிற்று.

ஜேம்ஸ் எட்டுவயதிலேயே துலாக்கோல், சக்கரம், இருசு இவைகளின் தத்துவங்களைக் கண்டுபிடித்து, பிறகு அதைப் பிரகருதி சாஸ்திரத்தின் இதரமான விஷயங்களைக் கண்டுகொள்வதற்கும் ஆதாரமாக உபயோகித்துவந்தான். அப்போது அவன் பரிசோதனைசெய்து அறிந்த விஷயங்களெல்லாம், முன்னமே உலகத்தார்க்குத் தெரிந்தவைகளேயாயினும், அதை அறியாமல் அவன் சுயமாகவே கண்டுபிடித்தவையாதலால், அவன்மட்டில் எல்லாம் நூதனமானவையென்றே சொல்லவேண்டும். யாவும் அவன் சுயமாகவே பரீக்ஷித்து அறிந்துகொண்டவை. தகப்பனார் ஒரு யந்திரத்தைக்கொண்டு குடிசையின் மேற்கூரையை உபரத் தூக்குவதைப் பார்த்து, அந்த யந்திரத்தின் சக்தியைப்பற்றி ஜேம்ஸ் நெடுநேரம் ஆலோசனைசெய்து அந்தச் சக்தியைப் பின்னும் அதிகமாகச் செய்வதற்குவேண்டிய வழிகளை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள முயன்றான். கடைசியாய் இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் அவன் கண்டறிந்த உண்மையானது அப்போது புத்தகங்களின் மூலமாய் வெளியிட்டிருந்ததோடு முற்றும் ஒத்திருந்தது. ஆயினும் அப்புத்தகங்களை அவன் ஒருபோதும் பார்த்தவனன்று.

சிற்றஞ்சிறுபிராயத்திலேயே ஆட்டுமந்தைகளை மடக்கி மேய்த்தவரும்படி அவனை வெளியே அனுப்பினார்கள். அக்காலங்களிலே மேய்ச்சல் புலங்களில் ஆடு மேய்ந்துகொண்டிருக்கும்போது

சிறுகுழந்தையான ஜேம்ஸ் மரத்துண்டையும் தன் கையிலிருந்த சிறு கத்தியையும்கொண்டு எப்போதும் மாதிரி யந்திரங்களைச் செய்தவண்ணமாயிருப்பான். இதுதான் அவன் பகற்பொழுதில் செய்கின்ற வேலை. இராக்காலங்களில் அவன் வேலைசெய்து பொழுது போக்குவதும் அப்புலங்களிலேதான். ஆனால் அந்த வேலை இத்தன்மையதன்று, வேறுவிதமானது. இருண்டராத்திரிகளில் அவன் வெளிப்புலங்களுக்குப் போய் நகூத்திரங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து நகூத்திரமண்டலத்திலுள்ள பல அருமையான விஷயங்களைக் கண்டறிந்தான். மிகுந்த மேதாவியான இவ்விடைப்பையன் நகூத்திரமண்டல பரிசோதனை செய்யப்போகும்போது ஒரு விளக்குவார்த்தியும், ஜெபமாலையோன்ற ஒருவகை மணிக்கோவையும்தவிர மற்றொன்றும் கையில் கொண்டிபோவதில்லை. தன் தேகத்தைக் காத்துக் கொள்வதில் அவனுக்கு ஜாக்கிரதை மிகவும் அதிகம். கம்பளியினால் உடம்பை நன்றாய்ப் போர்த்துக்கொண்டு மல்லாந்தபடி பசும்புற்றரையிலே படுத்து, மணிமாலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு கிரகத்துக்குமுள்ள தூரத்தையும் கிரகங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தையும் அந்த மணிகளைக்கொண்டு கணக்கிட்டுவருவான்.

இப்படியிருக்க அவனுடைய அதிர்ஷ்டவசத்தால் அன்புள்ள யஜமானன் ஒருவன் அவனுக்குக் கிடைத்தான். அவன் ஜேம்ஸ் னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுடையவரையிருந்தமையால் அவன் இன்னொன்றை விளங்க உரையாமல் ஒளிப்பது தகுதியன்று. அவனுக்கு ஜேம்ஸ் க்லேஷன் என்று பெயர். ஜேம்ஸ் வயதில் முதிர்முதிர், க்லேஷன் அவனைப் படிப்புக்கு அனுப்பிவிட்டு அவன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைத் தான் செய்துவந்த காலங்களும் அநேக முண்டு. தன்னுடைய வேலைக்காரன் உலகத்தில் தலையெடுக்கவேண்டுமென்று அவனுக்காகப் பாடுபட்ட அடக்கமுள்ள யஜமானன் இவனேயாம். ஜேம்ஸ் பெர்க்கஸன் உலகத்தில் பிரசித்தியடைந்த போது, இந்தக் கதைகளைப் பெருமையாய் எடுத்துப்பேசி, அந்த யஜமானனுடைய நினைவு வரும்போதெல்லாம் நான் அவரிடத்தில் நன்றியறிதலோடு தலைவணங்குவேன் என்று சொல்லிவந்தான்.

பிறகு பெர்க்கஸன் பல யஜமானர்களிடத்தில் வேலைசெய்யும்படி நேரிட்டது; ஆயினும் ஒருவரும் அவனிடத்தில் அவ்வளவு அன்பாயிருக்கவில்லை; அவனை மிகவும் வருத்தி வேலைவாங்கினார்கள். ஆனாலும் பலர் தம் அறியாமையை ஒப்புக்கொள்வதைவிட்டுத் தமக்குப் படிக்கப் பொழுதில்லையென்று சாக்குச்சொல்வதுபோல அவன் ஒருபோதும் ஈக்குச்சொல்லவில்லை; அப்படி வேலைசெய்கையிலும் ஒழிவுகாலம் கண்டு படித்துவந்தான். ஒரு தடவையில், கடிகாயந்திரத்தின் வில்லினுடைய முக்கியாம்சங்களைப்பற்றிய சங்கதிகளை யாரோ சொல்லக்கேட்டமாதிரித்திலேயே, அதைப்பற்றி

மற்றொன்றும் தெரியாதிருந்தும், அவன் மரக்கடிகாரமொன்று செய்தான். அது மரமாயிருந்தாலும் அவனுடைய கைத்திறமையை நன்றாக விளக்கியது.

ஒரு சமயத்தில் அவன் ஒரு கனவானுடைய தோட்டத்துவாயிலில் கதவுமாட்டுவதற்காகக் கட்டியிருந்த கட்டைச்சுவரின்மேல் இருபுறத்திலும் அலங்காரமாய் வட்டமான இரண்டு குண்டுக் கல்லுகள் வைத்திருக்கக் கண்டு, அவ்விரண்டு கற்களையும் இரண்டு கோளங்களாக வைத்துக்கொண்டு அவற்றுள் ஒன்றை இப்பூ கோளபடமாகவும், மற்றொன்றைக் ககோளபடமாகவும் வைத்துக் கொண்டான். நம்முடைய தூரதிருஷ்டிக்குத் தோன்றுகிறபடி சூரியகதியைக் காட்டத்தக்கவிதமாகப் பூகோள குண்டுக்கல்லை நாநாவிதமான வர்ணங்களால் சித்திரித்தான். அது சூரியகடிகாரமும் பூகோளப்படமுமாக இருந்தது. இவ்வளவுகாலத்தில் அவனுக்குச் சிற்பசித்திரமெழுதுவதில்கொஞ்சம்திறமை உண்டாயிருந்தது. அது போதாமல் அக்காலத்திலிருந்த சிற்பசாஸ்திரிகளிடத்தில் பின்னும் பயின்று நன்றாய்த் தேர்ச்சிபெறவேண்டுமென் முயன்றான். ஆயினும் அதற்காக ஏதாவது கட்டணம் கட்டினாலொழிய எவரும் அவனுக்குக் கற்பிக்கமாட்டோமென்றார்கள். அப்படிக்கட்டணங்கட்ட அவன் கையில் காச ஒன்றுமில்லாமையற்றித் தன்னுடைய நேசன் ஒருவன் சொன்னபடி கேட்டு, தன் புத்திக்குத் தோன்றியபடி தானே சித்திரமெழுதப் பயின்றான். தன்னுடைய சுயமான மனப்போக்கும் சிருஷ்டிப்பொருள்களைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்வதுந் தவிர அவனுக்கு வேறுவிதமான உதவி ஒன்றுமில்லை. இவ்விதமாகப் பயின்று அவன் தான் எண்ணியிருந்ததைப்பார்க்கிலும் அதிகமாகத் தேர்ச்சிபெற்றான். பிறகு பலவருஷகாலம் அவன் சித்திரமெழுதும் தொழிலை அனுசரித்துவந்தானாயினும், அதையே தான் முக்கியமாய்க் கவனிக்கத்தக்க தொழிலாகக் கொள்ளவில்லை; மறுபடி ககோளசாஸ்திர விசாரத்திலேயே இறங்கினான். அக்காலத்தில் வானத்திலுள்ள கிரககதிகளைக் குறிக்கும் யந்திரங்களைச் செய்துவந்தான். நாளளவிலே தன் புத்திக்கு இனியவிஷயமாக நாடிய ககோளசாஸ்திரத்தைப் பற்றிப் பல உபந்நியாஸங்கள் செய்ததுமன்றிப் புத்தகங்களும் எழுதினான். ககோளசாஸ்திர விஷயத்தில் விசாரம் வரும்போது அதற்கு மத்தியஸ்தனைக் கொள்ளாதக்கவனுமானான். அவன் எழுதிய புத்தகங்களில் சில பிரசித்தமானவுடனே பிரஞ்சு, ஜர்மன் முதலான ஐரோப்பிய பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. 1710-ஓ பிறந்த இவன் 55 வருஷம் இப்பூலோக வாழ்க்கையிலிருந்து 1766-ஓ தேகவியோகமாயினான்.

இப்படிப் பிறப்பில் எளியவனாயிருந்து தன் முயற்சியாலேயே முன்னுக்குவந்து மேன்மைபெற்ற ஜேம்ஸ் பெர்க்கஸ்னுடைய சரித்

திரமானது சிறுவர்கட்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்வதற்குமாத்திரமே யன்றி அதைவிடச் சிறந்த நன்னடக்கைமுதலியவைகளை அனுசரிப்பதற்கும் மேல்வரிச்சட்டமாய் இருக்கின்றது. அவன் ஜீவகாருணியமும் யாவரும் நேசிக்கத்தக்க நற்குணமும் உடையவன்; எவரிடத்திலும் அடக்கமும் மரியாதையுமான நடக்கையுள்ளவன். வாழ்நாள் முழுதும் அவன் தன் பெருமையைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் மிகுந்த ஈசரபக்தியுடையவனாயிருந்தானெனவும், தத்துவசாஸ்திரங்களில் பயிலப்பயிலாத் தன் அறியாமையை அதிகமாய் உணர்ந்து, பணிந்த நடைபும், மானிடரிடத்தில் அன்பும் படைத்தோனிடத்தில் அருள்நினைவும் உள்ளவனாயினான் எனவும் அவன் சரித்திரமெழுதின ஒரு கவிஞர் சொல்லியிருக்கிறார்.

ருதுக்களின்வாணனை—வஸந்தருது.

(தொடர்ச்சி.)

வேடர்தலைவனான முத்துசாமியினுடைய மக்களெல்லாம் ஒரு நாள் காலையில் விடியனேரத்திலேயே எழுந்து வஸந்தோற்சுவத்திற்காக ஸோமேசுவரம் போகப் பிரயாணத்துக்குச் சித்தமாயிருந்தார்கள் என்று முன்சொன்னோமே. தன் மக்களுக்கு ஸ்வாமிலே வைக்குப் போவதிலுள்ள பரபரப்பைக்கண்டு முத்துசாமி மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து பிரயாணத்துக்குவேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் சேகரித்துக்கொண்டு பெண்சாதிபிள்ளைகளுடனே பிரயாணப்பட்டான். அவன் இட்ட கட்டளைப்படியே விடியற்காலத்தில் வண்டிகள் வாயிலிலேவந்து நின்றன. அவற்றில் ஏறி அனைவரும் விநோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டே ஸோமேசுவரம்போய்ச் சேர்ந்து அவ்விடத்தில் தங்களுக்குத்தகுந்த ஒரு விடுதியில் இறங்கினார்கள். பிறகு பெண்ணையாற்றிலே போய் யாவரும் நன்றாய் நீராடிவந்து பூக்குடலைகளை யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்வாமிலேவைக்காகக் கோயிலுக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். கோயிலிலே போய் முன்மண்டபத்திலே பூக்குடலைகளையெல்லாம் வைத்து, ஸ்வாமி அர்ச்சனைக்குவேண்டிய புஷ்பம் பத்திரம் முதலியவைகளைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, மற்றப் புஷ்பங்களையெல்லாம் மாலைகளாகத் தொடுத்து ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பிக்கத் திட்டம்செய்துவிட்டு யாவரும் கைகடப்பினபடியே ஸ்வாமியைத் தியானித்துத் துதித்துக்கொண்டு ஸந்நிதிகளைப் பலதரம் பிரதக்ஷணம்பண்ணிப் பிறகு ஸந்நிதிக் குள் நுழைந்தார்கள். நுழைந்தவுடனே பிள்ளைகள் தாம் பாடம் பண்ணியிருந்த சில பாட்டுகளைச் சொல்லிக் கடவுளைத் துதிக்கலானார்கள்.

“வேதநாற் பிராயநூறு மனிதர்தாம் புகுவரேனும்
பாதியு முறங்கிப்போகு நின்றதிற் பதினையாண்டு
பேதைபா லகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத்தன்பம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே னரங்கமா நகருளானே.”

“ஆராதவருளமுதம் பொதிந்தகோயில்
அம்புயத்தோ னயோத்திமன்னர்க் களித்தகோயில்
தோலாததனிவீரன் தொழுதகோயில்
துணையான விபீஷணர்க்குத் துணையாங்கோயில்
சேராதபயனெல்லாம் சேர்க்குங்கோயில்
செழுமறையின் முகதெழுத்தைச் சேர்ந்தகோயில்
தீராதவினையெல்லாம் தீர்க்குங்கோயில்
திருவரங்கமெனத் திகழுவ் கோயில்தானே.”

“நீலமே காரின் முகிலே நெடுங்கடலின்
கோலமே யத்திகிரிக் கோமானே—மூலமென
மாத்தா மமாமடுவில் மால்யானை யோலமிடக்
காத்தாய் கடைபோகக் கா.”

“கண்ணகல் ஞால மளந்ததூஉங் காமருசீர்
தண்ணறும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்ததூஉம்—நண்ணிய
மாயச்சகட முதைத்ததூஉ மிம்மூன்றும்
பூவைப்பூ வண்ண னடி.”

“எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ள னவுமாறவிலை
யாதினும் மபிமானமென்
சித்தமிசை சூடிக்கொண்ட தீகையோடிர்க்கமென்
சென்மத்து நானறிகிலென்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தரிசனங் கண்டுமறியேன்
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
புகன்றிடென் பிறர்கேட்கவே
போசிப்பதல்லாது சம்மாவிருந்தருள்
புரிந்திடாப் பேதைநானே
அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனிமிசை யுண்டோ சொலாய்
அண்டபகிரண்டமு மடங்வொருநிறைவாகி
யானந்தமான பரமே”

என்று இப்படிப் பலவிதமான பாட்டுகளைப் பாடி அந்தப் பிள்ளைகள் ஸ்வாமியைத் துதிப்பதுகண்டு அங்கே வந்திருந்தவர்களெல்லாரும் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பெற்றோர்களும் தம்மக்களுக்கு இருக்கும் ஈசுவரபத்தியைப் பார்த்துப் பேராந்தமடைந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் வேண்டிமளவு ஸ்வாமிக்கு அர்ச்சனைகள் செய்வித்துத் தமது சக்திக்குத் தக்கவளவு காணிக்கையும் ஸமர்ப்பித்துப் பிரஸாதங்களும் பெற்றுக்கொண்டு கடவுளைத் தியானித்தபடியே வெளியில் வந்தார்கள். வெளிவந்தவுடனே, கூன் குருடு, மொண்டி முடம், செவிடு சப்பாணி முதலிய பல பேதைஜினங்கள்

அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு, கண்ணில்லாத கபோதி ஐயா, காலில்
 லாத முடவன் ஐயா, பிள்ளைகளைப்பெற்ற மகாராஜரே இப்பேதை
 களிடத்தில் மனமிரங்கி ஏதாவது பொருள்கொடுக்கவேண்டும் என்று
 இப்படிப் பலவாறாகக் கூச்சலிட்டனர். அந்தக் கூட்டத்தில் அகப்
 பட்டுக்கொண்டு மரகதம் தாவரிக்கமாட்டாமல், அம்மா! கும்பு
 நெருக்குகிறது, மூச்சுத் திணருகிறது, என்னையெடுத்துக்கொள்,
 அப்பா ஜாக்கிரதை, அக்கா ஜாக்கிரதை என்று கூவிக்கொண்டு தந்
 தையைப்பார்த்து, ஐயோபாவம்! இப்பேதைகளுக்கு ஏதாவது
 கொஞ்சம் காசுகொடுக்கவேண்டும். கண்காலில்லாமல் அல்லாடுகி
 ரார்கள் என்று சொல்ல, தகப்பன் அதுகேட்டுத் தன் பணப்பையை
 அவிழ்த்துத் தலைக்கு ஒருகாசு வீதம் கொடுத்து அவர்களை அப்
 புறம் போகச்செய்து மெல்லக் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு
 வெளியேவந்தான். அங்கே கோயில் ஊழியக்காரர்கள் பலர் பின்
 தொடர்ந்துவர, அவர்களுக்கும் யதோசிதமாய்த் திருப்திசெய்வித்
 துத் தன் விடுதிபோய்ச் சேர்ந்தான். அதற்குள் அவ்விடத்தில்
 சாப்பாடு சித்தமாயிருந்தது. யாவரும் போஜனம்செய்துவிட்டுச்
 சற்றே வெயில்தாமுமளவும் அங்கேயே படுத்து இளைப்பாறியிருந்
 தார்கள். வெயில்தாழ்ந்து குளிர்ந்தகாற்று வீசத் துவக்கியதுகண்டு
 அவர்கள் யாவரும் விடுதியைவிட்டு வெளியேபோய் அங்கங்குள்ள
 அதிசயங்களைக் கண்டு களிப்புற்றுவரும்படி புறப்பட்டார்கள்.
 அவ்வூர் முழுதும் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் ஓரிடத்
 தில் ஒரு பெரிய தடாகக்கரையிலே சாகோபசாகமாய் வளர்ந்த
 ஒரு பெரிய விருகூழும், அந்த விருகூழ்திலே குளத்தின்முகமாய்ச்
 சாய்ந்த கிளைகளில் பல குருவிக்கூடுகளுமிருந்தன. அதுகண்டு
 முத்துசாமியினுடைய சிறுமகள், ஐயா, அதோ எதிரே காணப்
 படுகிற விருகூழ்தின் நுனிக்கிளைகளில் வரிசைவரிசையாய்க் குட
 லைகள் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கின்றனவே, அவைகளை அங்கே
 கட்டினது யார், அவை ஏன் அங்கே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன,
 அவைகளில் என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டாள். அதற்கு முத்
 துசாமி கூறுத்து, மகளை அவை குடலைகளல்ல; குருவிக்கூடு
 கள். அவை மனிதர்களால் முடையப்பட்டவைகளல்ல; அதோ
 ஒரு கூட்டினின்றும் இரண்டு பக்ஷிகள் வெளியே வருகின்றனபார்.
 அவைதாம் அந்தக் கூடுகளில் வாஸஞ்செய்கின்ற குருவிகள். இந்தக்
 கூண்டு கட்டினவைகளும் அவைதாம். அவை பகற்பொழுதில்
 வெளியே போய் அங்கங்கே இளைத்தேடித் தின்று மாலைப்பொழு
 தில் கூடுவந்து சேரும். இவை நம்மைப்போலப் பேச வல்லமை
 யில்லாதவைகளாயினும் நாம் ஒருபோதும் செய்யமாட்டாத விசித்
 திரமான காரியங்கடையெல்லாம் வெகு நேர்த்தியாகச் செய்யமாட்
 டும். மேலும் இவை வடிவத்தில் எவ்வளவு சிறியவையோ அவ்வ
 ளவுக் கவ்வளவு புத்தியிற் பெருந்தவைகள். ஆனதுபற்றியே தந்

களைப் பிடிக்கவருபவர்கள் கையில் அகப்படாதபடி துணிக்களை களில் கூடுகட்டுகின்றன.

இவை காக்கைமுதலியவைகளின் கூடுகளைப்போல் அல்லாமல், காற்று வெயில் மழைமுதலியவற்றின் கொடுமை சிறிதும் தோன்றாதபடி கூடுகளைக் கட்டிக்கொள்கின்றன. உலகமெல்லாம் ஜலப்பிரளயமாய்ப் போம்படி பெருமழைபெய்தாலும் இக்கூடுகளில் சிறிதளவும் தண்ணீருறாது. எவ்வளவு பலமாகக் காற்று வீசினாலும் இந்தக் கூடுகள் ஊசலாடுவதுபோலக் கிளைகளில் ஆடிக்கொண்டிருக்குமேயொழிய ஒருபோதும் அறுந்துவிழ்வதில்லை. கிளை முறிந்து விழ்ந்தாலும் இந்தக் குருவிகூடு அறுந்துவிழாது. மிதம்மிஞ்சிக் காற்றும் இக்கூட்டினுள் புகாது. மேலும் தம் குடும்பம் விருத்தியாக ஆக அவைகளைல்லாம் வசிப்பதற்கு அனுகூலமாய் ஒன்றின் கீழ் ஒன்றாகப் பல அறைகள் உள்ளனவாயும், அவ்வறைகளுக்கெல்லாம் கூண்டின் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து பிரவேசிப்பதற்கு அனுகூலமாகக் கூண்டினுள் ஒருபுறத்தில் சிறிய வழியுள்ளனவாயும் குருவிகள் தமக்குக் கூடுகட்டிக்கொள்ளுகின்றன. இக்கூடுகள் நாரகோரை முதலியவற்றால் பின்னப்படுகின்றன. அதோ அந்தக் கூட்டைப்பார்! அது எவ்வளவு விசித்திரமாயிருக்கிறது; இவ்வளவுவேலை செய்வதற்கும் ஊசிபோலக் கூர்மையான முனையுள்ள மூக்கு ஒன்றுதவிரக் குருவிகளுக்கு வேறொரு சாதனமும் கிடையாது. இம்மாதத்தில் எண்ணிறந்த குருவிகள் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பதுபற்றி இத்தனைக் கூடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவென்றான்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டு அங்கிருந்து சிறிதுதூரம் போகையில் அங்கே ஒரு மாமரத்தில் மிகவும் மதுரமான ஒரு சத்தம் கேட்டது. அதுகண்டு மரகதம், யீயா, அதோ கேட்கிறதே, அது யாருடைய சத்தம்? அது கேட்கக் காதுக்கு மிகவும் இனிப்பாயிருக்கின்றதே என்றான். அதற்குத் தந்தை, மகளே அது குயில்களின் கண்டத்தொனியென்று சொல்ல, மரகதம் இப்படி இனிப்பாய்க் கூவுவதை நான் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை; குயிலென்பதை நான் கண்டதுமில்லை; இக்குயிலின் வரலாறுகளை ஒருவாறு எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டுகிறேன் என்று கேட்டான். அதன்மேல் தந்தை, மகளே, நீ குயில் கூவுவதை ஒருபோதும் கேட்டதில்லையா? குயிலென்பது பறவைகளுள் ஒன்று, அது காக்கைபோலக் கறுப்பாயிருக்கும்; மிகவும் நேர்த்தியான இளந்தளிர்களே குயில்களுக்கு ஆகாரம். இந்த வஸந்தகாலத்தில் மாமரமுதலிய மாங்களைல்லாம் நிரம்பத் தளிர்ந்து வெகு அழகாயிருப்பதால் அம்மரங்களைச் சேர்ந்து அவற்றின் தளிர்களைத் தின்று கொழுத்துக் களிப்படைந்து குயில்கள் இப்படி அதிக மதுரமாய்ப் பாடுகின்றன. ஆயினும் குயில்கள் மற்றப் பறவைகளைப்போலத் தாம் வருந்

திக் கூடுகட்டி முட்டையிட்டுத் தம் குஞ்சுகளைத் தாமே வளர்க்கின்றவைகளல்ல; வெகு தந்திரமாய்க் காக்கையினுடைய கூட்டிலே போய் முட்டையிடும். காக்கை அத்தனையாக விவேகமில்லாத பறவையாதலால், இது தன்முட்டை இது பிறமுட்டையென்ற பகுத்தறிவின்றி எல்லாவற்றையும் ஒரேதன்மையாய் அடைகாத்துக் குஞ்சுகளாக்கிவிடும். குயில்குஞ்சுகள் அங்கே தமக்கு ரக்கைமுனைத்து நன்றாய்ப் பறக்கும்படியான சக்திவருமளவும் ஊமைபோல வாயைத் திறவாமலிருந்து பறக்குந் திறமுண்டானவுடனே தமக்குரிய இனிய குரலோடு கூவத்துவக்கும். அதைக் கேட்டவுடனே காக்கை அது வேறுஜாதிபக்சியென்று தெரிந்துகொண்டு அதைத் தம் இனத்தை விட்டு அப்புறம் துரத்திவிடும். இப்படியாகக் குயில்கள் இளமையில் அயல்விட்டிலேயே வளர்கின்றவைகள். இதுபற்றியே குயில்களுக்கு 'பரபுஷ்டம்' என்று வடமொழியில் ஒரு பெயர் வழங்குகிறது. பரபுஷ்டம் என்பதற்கு அயலாரால் போஷிக்கப்பட்டது என்று அர்த்தமாம். கோகிலம் காக்கையாலேயே வளர்க்கப்படுவதாயும், ரூபத்திலும் ஏறக்குறைய அதையொத்ததாயுமிருக்கிற பறவையாயினும், காக்கையைப்போலக் காண்போர் அனைவராலும் இகழ்ப்படாமல் கணியப்படுதப்படுகிறது பார்த்தாயா! இதற்குக் காரணமென்ன? அது மதுரமாய்க் கூவுவதேயல்லவா? ஆகலால் ஒருவர்க்கொருவர் ஒரேமாதிரி மனிதர்களானாலும் கடினமாய்ப் பேசுவதால் அகவுரவமும், மெதுவாய்ப் பேசுவதால் கவுரவமும் உண்டாகுமென்பதற்கு இதுவே ஒரு திருஷ்டாந்தமாகின்றது.

காக:कृष्ण:पिक:कृष्ण: कीभेद:पिककाकयो: ।

वमन्नकालेसंप्राप्ते कாக:काक:पिक:पिक: ॥

என்று ஒரு சுலோகமுண்டு: அதன் கருத்தாவது,

'காக்கையும் கறுப்பு குயிலும் கறுப்பு, அவைகட்கு வடிவத்தில் வேற்றுமையில்லை; ஆயினும் வஸந்தகாலம் வந்தவுடனே காக்கை காக்கைதான் குயில் குயில்தான்' என்பதாம்.

என்றிப்படிக் குயிலின் வரலாறுகளை அவன் பலவிதமாய் எடுத்துரைத்தான். அதுகேட்டு மரகதம், ஆ, குயிலின்பெருமை இப்படிப்பட்டதாவென்று சந்தோஷித்து அங்கே மற்றொருபக்சியைப்பார்த்து, ஐயா, அதோ அந்த மைதானத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கிற பறவையைப் பார்த்தீரா? அதின் மூக்கும் காலும் மஞ்சள்நிறமாயிருக்கின்றன; உடம்பு சிவப்புக்கலந்த கறுப்புநிறமாயிருக்கிறதே. அதன் பெயரென்னவென்று கேட்க, தகப்பன், குழந்தாய்! அதற்கு நாகனைவாய்ப்புள் என்று பெயர்; இதைத்தான் மைனுவென்றும் சொல்வார்கள். இது கிளிகளைப்போலப் பேசக் கற்றுக்கொள்ளும் என்றான். கிளியென்பதைக் கேட்டவுடனே மரகதம், கிளியென்றாலென்ன,

அது எப்படிப்பட்டது, அதன் வரலாறென்ன தெரியச்சொல்ல வேண்டுகிறேன் என, அவன் சொல்லுகிறான்.

என் செல்வமகளே, கிளியென்பது அழகான ஒரு பறவை; அது மனிதர்கள் கற்றுக்கொடுக்கிற பேச்சுகளை நன்றாய்க் கற்றுக்கொண்டு அதேவிதமாகத் தானும் பேசும். கிளிகளில் பலவிதமுண்டு. சில சிவப்புநிறமும், சில பச்சைநிறமும், சில பலவர்ணமும் உடையவைகளாயிருக்கின்றன. ஆயினும் பச்சைவர்ணமுள்ள கிளிகளே நமக்கு விசேஷமாய்க் காணப்படுகின்றவை. அவைகட்கு மூக்கு மாத்திரம் சிவப்பாயிருக்கும். நிறமெப்படியிருந்தாலும் எல்லாக் கிளிகளுக்கும் பேசுந்திறமைமாத்திரம் ஒரேமாதிரிதான் என்றிப்படி தெளிவாய்த் தெரியச்சொல்லி, இன்னும் வழிகளிலுள்ள விநோதங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய்க் கண்டு அச்சிறுமிகேட்க, அவைகட்கும் தகுந்தபடி சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு, மற்றப் பிள்ளைக ளெல்லாம் அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுப் புன்னகை செய்துகொண்டு பின்தொடர்ந்துவர அவர்களுையெல்லாம் அழைத் துக்கொண்டு, பொழுதுபோவதற்குள் மெல்லமெல்ல வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

ஆ! ஸர்வேச்வரனுடைய மகிமையை என்னென்று சொல்லலாம்! ஸங்கற்பமாத்திரத்திலேயே ஸகலலோகங்களையும் சிருஷ்டித்து அவற்றில் ஜீவனுள்ளனவுமில்லாதனவுமாய்ப் பல பூதஜாலங்களைக் குடிபுகச்செய்து, அவ்வவற்றிற்கேற்ற ஆகாரங்களையும் யதேஷ்டமாய் அங்கங்கே அமைத்து, பல பிராணிவர்க்கங்களுள்ளும் மாணிடரை மேன்மைபெற்றவர்களாகச்செய்து, அவர்கட்கு ஏற்ற விவேகமும், ஜீவனோபாயமும், ஆசாரக் கிரமங்களும் கற்பித்து நம்மையெல்லாம் காப்பாற்றிக்கொண்டு, தான் ஒன்றும் அறியாதவர்போலச் சிற்றறிவினர் கண்ணுக்கு அகப்படாமல் மறைந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

உண்மைதவறாத உத்தமனான ஒரு ராஜின் கதை.

(தொடர்ச்சி.)

சந்திரமதி தேவியானவள் அரசனைவிட்டுப் பிரிந்து அந்தப்புரம்போய்ச் சேர்ந்தாளென முன் சஞ்சிகையில் சொன்னோமே. அவள் போனபிறகு அரிச்சந்திரமகராஜன் இனிநாம் என்ன விநோதனத்தைச்செய்து பொழுதுபோக்கலாமென்று யோசிக்கலானான். அப்படியிருக்கையில், வேடனொருவன் சரேலென அங்குவந்து, மன்னவனே, பயங்கரமான பன்றியொன்று காட்டினின்றும் எழுந்துவருகின்றது. அதெவ்வாறு இருக்கிறது என்பீர்களோ? நீண்ட மூக்கினுனியால் கோரைக்கிழங்கை முட்டிப்பறிப்பதினால் அதன் மணம் உட்சென்று மூச்சுவிடுகையில் கந்தங்கமழப்

பெற்றதும், கோணாக்கிழங்கையும் அத்திக்கனியையும் கறித்துண்கையில அவை தந்தமாகிற யந்திரத்தின் நடுவே வெள்ளைவெள்ளென்றிருப்பதனால் எங்கும் பரந்திருக்கிற தனது கீர்த்தியை வெளியிடுவது போன்றதும், பத்துத்திக்குந் தாவிப் பாய்கின்றதும், கண்மாரிபொழிகின்ற புதிய காட்மேகம் போன்றதும், மிகுந்த கர்வத்தோடு குருகுருக்கின்றதனால் அந்தக்காட்டின் கணுள்ள சிங்கக்கூட்டங்கள் இடியோசைபோன்ற அப்பேரொவியைச் செவியுறப்பொருது முத்துச்சிப்பிகள்போன்ற தங்கள் இருசெவிகளையும் நெறித்து உற்றுக் கேட்கும்படி செய்கிறது, கொடிபோல நீண்ட நாவானது தொங்கி அசைந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்க்கையில் அதன் கோபத்தீதான் பொங்கியெழுந்து சுடர்விட்டொளிர்கின்றதோவென்று ஐயுறப்பாலதும், ஓய்வின்றி யெரிகின்ற காட்டுத்தீயின் மூட்டமோ என நினைக்கத்தக்கதும், அடர்ந்த மின்னற்கூட்டம்போலப் பொன்னிறமான அழகிய பிடரிமயிரையுடையதும், நன்றாகத் தீட்டப்பட்ட கத்தி, அழுக்கெடுக்கப்பட்ட இரத்திரநீலமணி, பச்சிலைமரம் (தமாலம்) இவைபோலக் கன்னங்கறேலென்று கறுத்தநிறமுடையதும், கருமாணிக் குன்றம்போலப் பருத்து யர்ந்ததும், எரிவதடங்கி வெந்தழல்மட்டு மிகுந்திருக்கிற காட்டுத்தீபோன்ற கண்களையுடையதும், குரூரமான கோணாப்பற்கள் அதன் கடைவாயின் இருபுறமும் வெளியேவந்து வட்டமிட்டிருப்பதைப் பார்க்கையில், அதற்கு உணவாகிய தாமரைத்தண்டு அதன் பற்கடிக்கஞ்சி வெளியே தப்பி வந்து அவ்வண்ணம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறதோ, அன்றேல் பிரளயகாலத்து நிசியானது நெடுங்காலமாகத் தான் கொண்டிருக்கிற விரோதத்தினால் கடுங்கோபமுற்றுச் சந்திரமண்டலத்தை ஒரேகவளமாய் வாய்மடுக்கையில் அம்மண்டலம் பல துண்டமாக்கப்பட்டு இரண்டு கலைகள்மட்டும் தப்பி இவ்வாறு வெளிவந்திருக்கின்றனவோவென்று ஐயுறத்தக்கதும், பூமிபாரத்தை இறக்கிவைத்துவிட்டு அதன்மேலேறி விளையாடவந்திருக்கிற ஆதிவராக மூர்த்திதானேவென்று நினைக்கத்தக்கதுமாயிருக்கிறது என்றான். அதைக் கேட்டதும், அரிச்சந்திரன், நன்று, நன்று, விநோதனத்துக்கேற்ற சமயம் வாய்த்தது என்றான். அரசனருகேநின்ற போதாயனன் அதைக்கேட்டு வெறுப்புற்று, வேந்தே! காட்டில் முள்ளுந் கல்லுஞ்செறிந்து எங்கேபார்த்தாலும் மேடும் பள்ளமுமாயிருப்பதினாலும், பசி தாகமுதலிய வருத்தம் அதிகமாயுண்டாகின்றதனாலும், வேட்டையாடுதலினால் பலவகைத்தான ஊறுபாடுண்டாகுமன்றேவென்று முறையிட்டான். அதற்கு அரசன், தோழா! வேட்டையாடலின் பெருமையை நீ அறியாய்போலும்—அது துன்புற்ற மனதை இன்புறச்செய்கின்றது; தைரியத்தை நிலைநிறுத்துகின்றது; சேர்வுற்ற தேகத்திற்கு இலாகவத்தைத் தருகின்றது; போர்த்தொழிலுக்குரிய உற்சாகபுத்தியை உண்டுபண்ணுகின்றது; அரசர்களுக்கு இத்துணைப்பெற்றியைத் தருகின்ற வேட்டையை வருத்தமானதென்று அறிவில்லர்கள் வீணே நிந்திக்கிறார்களென்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி வனசரர்களோடே வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான்.

அரசனைப் பின்பற்றிச்சென்ற நிபுணர்களான வனசரர்களினால் வேட்டையாடப்பட்டும் அற்புதமான அவ்வராகமானது ஒருவர்கையிலும் அகப்படாமலே அடர்ந்தகாட்டினடுவே சென்றுகொண்டு, சிறிதுநேரம் கிட்டிநிற்பதும், கிட்டிச்செல்லப்பார்த்தால் உடனே மின்போல மாயமாய்ப் பறந்து எட்டிநிற்பதுமாயிருந்தமையால், வனசரர்கள் காட்டைச்சுற்றிலும் வலை

களை விரித்து, வேட்டைநாய்களை அவிழ்த்துவிட்டு, சிலர் பரிமேலும், சிலர் கையிற் பாசந்தரித்துத் தடிக்கொண்டு யமனைப்போலக் கருமேதிமேலுமாய் அந்த வனப்பிரதேசமெங்கும் நிறைந்துநின்றார்கள்.

படைத்தல் காத்தல் அழித்தலாகிய முத்தொழில்களுள் படைத்தற்றொழிலானது அயனிடத்தேயன்றி, அரிக்காவது அரனுக்காவதில்லை; காத்தற்றொழிலானது அரியனிடத்தேயன்றி அயனுக்காவது அரனுக்காவதில்லை; இவ்வாறே அழித்தற்றொழிலானது அரனிடத்தேயன்றி அயனுக்காவது அரிக்காவதில்லை; ஆதலினால் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்காரமாகிய முத்தொழிலும் ஒருங்கே மும்மூர்த்திகளில் எவரிடத்திலுமில்லை. இம்முத்தொழிலையும் தாமே புரியவேண்டுமென்ற பேரவாவினராய், குருரதவசியும், க்ஷத்திரியப்பார்ப்பானும், நூதனசிருஷ்டிக்கு ஆதிப்பிரமனும், திருசங்குவுக்கு யாகஞ் செய்வித்தவருமாகிய விசுவாமித்திரமகரிஷியானவர் மந்திரசக்தியினால் அவற்றைத் தமது வசமாக்கக்கருதி அடவியின்கண் அகோரமான வேள்வியொன்றைச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு காதி காதலனார் செய்யும் யக்கியத்தை விக்கினப்படுத்துதற் பொருட்டே விக்கினேசுவரன் அவ்வாறு மாயப்பன்றியிருவமெடுத்து வந்து அரிச்சந்திரமகராஜனுக்கு முன்னேடி லாகசகிருத்தியஞ்செய்து நமன்வாயிலகப்பட்டாற்போல அவனைக் காட்டினடுவே அம்மகரிஷியின் ஆச்சிரமத்தண்டை கொண்டுவந்து சேர்த்தனனேயன்றி வேறன்று.

அரிச்சந்திரன் பன்றியைத்தொடர்ந்து செல்லுகையில், அது மாயமாய் மறைந்துபோக, அவன் ஸாரதியைநோக்கி, பாகனே! இது தபோவனமென்று காண்கிறது; ஆனதினால் இங்கே அப்பன்றி இராது; இனிவேட்டையாடுதலை நிறுத்தல்வேண்டும். சிலவிடங்களில் தர்ப்பைப்புல் வேரோடு பிடுங்கப்பட்டிருக்கிறது; வேறு சிலவிடங்களில் மேலோடு அறுக்கப்பட்டிருக்கிறது; பூநிறைந்த கொடிகளின் துளிகள் பரிவோடு இழுக்கப்பட்டதனால் நன்றாய் வணங்கியிருக்கின்றன; மரங்களினின்றும் மரவுரி உரித்த அடையாளம் தெரிகின்றது; பலாசமரத்தினின்றும் பால் பெருகின்றதனால் இப்பொழுதுதான் ஸமித்துக்கள் ஓடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று தெரிகிறது; கடம்பமரத்தின் கிளையிலுள்ள பொந்துகளிலிருந்து கிளிகள் கூப்பிகையில் அவை நம்மை உபசரித்தழைப்பதுபோலிருக்கின்றது; காற்றடிகையில் ஓமகந்தம் வீசுகின்றது; பெண்மான்கள் மணலில் முளைத்திருக்கிற தர்ப்பங்களைக் கறித்துண்கையில் நம்மைக்கண்டஞ்சி வெருளவெருள விழித்துக்கொண்டு மலையருவியின் நீரைப் பருகுகின்றன பார்த்தாயா? ஆதலினால் நீ இப்பொழுது இங்குதானே குதிரையை அவிழ்த்துவிட்டு அவற்றிற்குத் தண்ணீர்காட்டு; அவை சற்று இளைப்பாறட்டும்; அதற்குள்ளே நான் தபோவனத்திற்குட் சென்று அங்குள்ள முனிவர்களைக் கண்டு தரிசித்துவிட்டு வருகிறேனென்று ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச்சென்றான்.

(இன்னும் வரும்.)

சிறுவர்க்கான கதை.

(ஒரு கிழநாய்.)

முற்காலத்தில் நெல்விக்குப்பம் என்னும் ஊரில் குள்ளனென்ற குடியானவனொருவன் இருந்தான். அவனிடத்தில் ஒரு நாடிண்டு. அது மிகவும் நன்றியுடன் நெடுநாளாக மனப்பூர்வமாய் உழைத்து வந்தது. இப்படியிருக்க வயதுமுதிர்ந்து அந்நாய் கிழமாய்ப்போயிற்று. அதன் பற்களெல்லாம் உதிர்ந்துபோயின; ஆனதுபற்றி வாயினால் ஒன்றையும் கவ்விப்பிடிக்கத் திராணியற்றிருந்தது. இப்படியிருக்க ஒருநாள் குள்ளன் தன் மனையாட்டியுடன் வீட்டுவாயிலில் உட்காந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, இந்த நாய் நமக்கு எக்காரியத்திற்கும் உபயோகமற்றிருப்பதால் நாளைக் காலையில் நான் இதைச் சுட்டுப்போடப்போகிறேன் என்று சொல்ல, வீட்டுக்காரி அந்நாயினிடத்தில் இரக்கமுற்று, ஐயோ பாவம்! இப்பொழுது வேலை செய்ய வல்லமையில்லையென்று நாட்பழகிய நேசனைக் கொண்டு விடலாமா? நெடுநாளாக நமக்கு ஆட்பட்டு ஊழியம் செய்துவந்ததாகையால், இதன் வாழ்நாள் முழுதும் உணவு அளித்து இதைக் காப்பது நம்முடைய கடமையாம்; இந்த நன்னேசனை நாம் ஆயுள்முழுதும் ஆதரிப்பது கடவுளுக்கும் உவப்பாயிருக்குமென்றாள். அது கேட்டுக் குள்ளன், நீயென்ன விவேகமற்ற பேச்சுப் பேசுகிறாய்! இதன் வாயில் ஒரு பல்லுகூடக் கிடையாது; கள்ளர்களும் இதைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை. இப்படிப்பட்ட உபயோகமற்ற பிராணியைப் பரிபாலிப்பதிலும் கொல்லுவதே உத்தமம். முன் இது நமக்கு வேலைசெய்ததென்கிறாயோ? தருமத்துக்கா வேலைசெய்தது; தினம் மூன்றுவேளை சோறுதின்னவில்லையா? ஆதலால் இனி நாம் இதைப் போஷிக்கக்கூடாதென்று சொன்னான்.

ஐயோ பாவம்! அந்த எளியநாய் வீட்டுக்கு வெளியிலே படுத்து இவர்கள் பேசினதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. இவர்கள் பேசிமுடிந்தபின் அன்றையதினத்தோடு தன் ஆயுளுக்கு முடிவு வந்துவிட்டதேயென்று மனவருத்தமுற்று அது மாலேவேளையில் அந்தத் துக்கச்செய்தியைத் தெரிவிக்கும்படி காட்டிலுள்ள தன் உயிர்த்தோழனை ஒரு கோநாயிடம் சென்றது. கோநாயானது தன்னுடைய நன்னேசனுக்கு நேரிடப்போவதான அந்தப் பிராணபத்தைக் கேட்டுப் பரிதாபமுற்று, மாமா, நீ இனி இதற்காக விசாரப்படவேண்டாம்; உனக்குக் கஷ்டகாலத்தில் கைகொடுக்க நான் காத்திருக்கிறேன்; தைரியமாயிரு. இந்த ஆபத்து நேரவொட்டாமல் தப்பித்துக்கொள்ள ஒரு உபாயமுண்டு. அதன்படி நடப்பா

யானால் இந்தக் கஷ்டத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைப்பதுமாதிரியே யன்றி மிகுந்த மேன்மையும் பெறுவாய். நானேக்காலையில் உன் யஜமானனும் யஜமானியும் அறுப்பறுக்க நெற்புலத்துக்குப் போகப் போகிறார்கள். போம்போது குழந்தையையும் கூடக் கொண்டு போவார்கள். கொண்டுபோய் வயலின் வேலியோரத்தில் செடி நிழலிலே குழந்தையை விட்டு அதைச் காவல்காத்துக்கொண்டிருக்கும்படி அதனருகில் உன்னை நிறுத்திவிட்டுத் தாங்கள் புலத்திலே வேலைசெய்துகொண்டிருப்பார்கள். அச்சமயத்தில் நான் காட்டிலிருந்து ஓடிவந்து தந்திரமாய் அக்குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிப்போகிறேன். அதுகண்டு நீ அதிக கோபத்துடன் என்னைப் பிடிக்கப் பின்தொடர்ந்து தூரத்திக்கொண்டு ஓடிவருபவன் போலச் சிறிதுதூரம் ஓடிவா. நான் குழந்தையைப் போட்டுவிடுகிறேன். அக்குழந்தையை நீ பத்திரமாய் எடுத்துக்கொண்டுபோய் அதின் பெற்றோர்கையில் கொடுப்பாயானால் அவர்கள் நீயே அக்குழந்தையைக் காப்பாற்றினாயென நினைத்து உன்னிடத்தில் மிக்க நன்றியுடையவர்களாகி, உன்னைக் கொல்லக் கருதியதை விட்டுக் கவுரவமாய்க் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற அபிமானம் உடையவர்களாவார்கள். பின்பு ஒருபோதும் உன்னைவிட்டுப் பிரிய உடன்படார்கள் என்று சொல்லிற்று.

அதுகேட்டு நாய் மிகச் சந்தோஷமடைந்து, நீ சொல்வது நல்ல உபாயந்தான். அப்படியே செய்கிறேன் என்று சொல்லிச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போயிற்று. மறுநாள் கோநாய் சொல்லியதுபோலவே எல்லாக் காரியமும் நடந்தேறிற்று. குள்ளனும் அவன் பெண்சாதியும் வீட்டிலே குழந்தையைக் காத்துக்கொள்ளுகிறவாருருவருமில்லாமையால் குழந்தையையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வயலுக்குப் போய் அங்கே வேலியோரமாய்க் குழந்தையை விட்டு அதற்கு நாயைக் காவல்வைத்துவிட்டுத் தாங்கள் வேலைக்குப் போனார்கள். கோநாயும் தான் சொன்ன வாக்குத் தவறவில்லை: அவர்கள் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று நடுக்காட்டிலிருந்து ஓடிவந்து குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அதைக்கண்ட குள்ளன், அதோ குழந்தையைக் கோநாய் கவ்விக்கொண்டோடுகிறது, கோநாய் கவ்விக்கொண்டோடுகிறது என்று கதறினான். இதற்குள் நாய் கோநாயைத் தூரத்துவதுபோலச் சிறிது தூரமோடி அங்கே அந்த மிருகம் போட்டுவிட்ட குழந்தையை எடுத்துவந்து யஜமானன் கையில் பத்திரமாய்க் கொடுத்தது. அதுகண்டு அவன் தன் நாயே குழந்தையைக் காப்பாற்றிக்கொடுத்ததென்று அதினிடத்தில் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து அதைத் தட்டிக்கொடுத்து, என் அருமைச்செல்வமே, இப்படி ஆபத்தில் கைகொடுக்கவல்ல உன் விஷயத்தில் தீங்குசெய்ய நினைத்து நான் கொடுமப்பாவி யானேன். இனி உன் உடம்பில் ஒரு மயிர்கூட உதிர நான் பார்த்துப்

பொறுக்கமாட்டேன். இனிமேல் நீ எனக்கு ஒரு வேலையும் செய்ய வேண்டாம்; வேண்டியதைத் தின்றுகொண்டு உன் வாழ்நாள் முழுதும் என் வீட்டிலேயே சுகமாயிரு என்று சொல்லிச் சந்தோஷப்படுத்தினான். பிறகு தன் மனையாட்டியைப் பார்த்து, நம்முடைய அருமை நாய்க்குக் கடிக்கப் பல் இல்லையாகையால், கடினமான பதார்த்தங்களில்லாமல் மெதுவான களிமுதலிய இனிய தின்பண்டங்கள்செய்து போஜனமளித்து நமது பஞ்சணையில் படுக்கவிடக் கடவையெனத் திட்டம்செய்தான். அன்றுமுதல் அவர்கள் அந்த நாயை அதிக ஆதரவாய்ப் பரிபாலித்துவந்தார்கள். அதுவும் தனக்கு வேண்டியதையெல்லாம் அவர்களிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாயிருந்தது.

இவ்வாறே சிலநாள் சென்றன. அப்படியிருக்க ஒரு சமயத்தில் காட்டிலிருந்த கோநாய் தன் தோழனை நாயினிடம் வந்து, மாமா, நீ இப்பொழுது ஒரு குறையுமின்றிச் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கிறாயல்லவா? நீ சவுக்கியமாயிருந்தால் அதுவே எனக்குச் சந்தோஷம். ஆனாலும் நான் உன்னை ஒன்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்: நான் எப்பொழுதாவது ஒருகால் வந்து தற்செயலாய் உன் யஜமானனுடைய ஆடுகளில் ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டால் அப்பொழுது நீ அதைப் பாராதுபோல் எனக்காகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருப்பாயல்லவா என்று கேட்க, நாய், அந்த நினைவுமாத் திரம் உனக்கு ஒருபோதும் வேண்டாம்; உண்மையாய் உழைப்பவனென்று யஜமானன் என்னைப் பூரணமாக நம்பியிருக்கிறார். அவர்க்குச் சதிரினைப்பது ஒரு போதும் ஒவ்வாது; ஆதலால் நீ கேட்பதைக் கொடுக்க நான் என் உயிர்போனாலும் உடன்படேன். அந்த ஆசையை நீ இப்போதே ஒழித்துவிடுவது நல்லது என்று சொல்லிற்று. ஆயினும் தோழனை நாய் தன்னிடத்தில் அத்தனை கண்டிப்பாயிருக்குமென்று கோநாய் கருதவில்லை; அன்றிராத்திரி அது ஆட்டைத் திருடிக்கொண்டுபோம்படி ஆட்டிமந்தையன்டை வந்தது. நாயும் உபேகையாயிருக்கவில்லை; கோநாய் வந்த செய்தியை யஜமானனுக்குத் தெரியப்படுத்தியது. அதுகண்டு யஜமானன் கோநாயை நன்றாய் அடித்துத் தரத்திவிட்டான். ஆயினும் கோநாய் அடிபட்டு ஓடும் போது சும்மா ஓடவில்லை; நாய்தான் தனக்கு அப்படிப்பட்ட தீங்கு செய்வித்ததென்று அதன்மேல் அதிக கோபங்கொண்டு ஆ! நன்றிகெட்ட நாயே, நிமிஷம் பொறு, நீ படுகிற பாட்டைப்பார்; இதற்கேற்ற தண்டனை உனக்குக் கிடைக்காமற்போவதில்லையென்று நாயைக் கறுவிக் கொண்டே போயிற்று.

காடுபோய்ச் சேர்ந்தவுடனே கோநாய், காட்டிலே மத்தியஸ்தர்கள் முன்னிலையில் இந்த வியவகாரத்தை விசாரித்துத் தீர்க்க வேண்டுமென்று யோசித்து அதற்கு நாயை அழைப்பிப்பதற்காக ஒரு பன்றியை நாயினிடம் தூது அனுப்பிற்று. நாயும் அப்படி

யே ஆகட்டுமென்று அதற்கு உடன்பட்டது. ஆயினும் காட்டுக் குப்போக நாய்க்குத் தக்க துணையொன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஒருகால் மொண்டியான பூனையொன்று அகப்பட்டது. விசாரணைக்குப் போய் வராமல் தீராதென்று அந்த மொண்டிப்பூனையை அழைத்துக்கொண்டு நாய் மெல்லக் கோநாயிருக்குமிடத்திற்குப் போயிற்று. பூனையும் வாலை நெறித்துக்கொண்டு தன் மூன்றுகால் களால் மெல்லக் குதித்துக் குதித்து அதன் பின்னே ஓடிற்று. இவை வருவதற்குமுன்னமே கோநாய் தன் துணைவனோடு நடுக் காட்டில் ஏற்றவிடந்தேடி உட்கார்த்திருந்தது. தம் எதிரிகள் வருவதைக் காணும்போது அவை மிகக் கூர்மையான ஒரு ஆயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வருகின்றனவென்றெண்ணிக் கோநாயும் பன்றியும் மிகுந்த திகில்கொண்டன. ஏனெனில், பூனையின் நெறித்தவாலானது தூரத்துப்பார்வைக்கு வெகுபயங்கரமான ஒரு ஆயுதம்போலிருந்தது; மேலும் மூன்றுகால்களால் தத்தித்தத்தி நடந்துவரும்போது, அது ஒரு பெரும் பாறையையெடுத்துத் தம்மே லெறிவதற்காகவே அப்படி ஓடிவருகின்றதென நினைத்து மிகவும் அச்சம்கொண்டு, இப்போது நாம் எதிர்த்துப் பயனில்லை; அபாயம்வந்தகாலத்தில் ஒளித்துக்கொள்வதே நலம்.

“வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான்வலியும்
துணைவலியுந் தூக்கிச்செயல்”

என முன்னோர்களும் மொழிந்திருக்கிறார்களல்லவா? என்று சொல்லி மிகப் பரபரப்புடன் ஓடிப் பன்றியானது நெடுந்தூரத்துக் கப்பால் குவிந்திருந்த ஒரு சருகுகளின் குப்பலுக்குள் ஒளித்துக் கொண்டது; கோநாயோ ஒரு உயர்ந்த மரத்தின்மேலேறி ஒளித்துக்கொண்டது. நாயும் பூனையும் அவ்விடம்போய்ப் பார்த்தபோது அங்கே கோநாயுமில்லை, குள்ளநரியுமில்லை. ஒன்றையும் காணாமற்போகவே, இதென்ன, நம்மை வரச்சொல்லி அவை எங்கே ஓடிப்போயினவென்று அவை வியப்புற்று நின்றன. ஆயினும் காட்டுப்பன்றி சருகுக்குப்பலின்கீழ் நன்றாய் முற்றும் மறைந்துபோகவில்லை; அதின் காதுகள்மாத்திரம் வெளியே தெரிந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்துப் பூனை இதென்னவென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், பன்றி ஒரு காதைச் சற்றே ஆட்டிற்று. அந்தக் காது ஆடும்போது பார்த்த பூனை அது ஒரு எலியென்றெண்ணி அதன்மேல் பாய்ந்து நன்றாய்க் கடித்தது. கடிக்கவே அதன் வலிபொறுமல் பன்றி வீரிட்டு, “நான் குற்றவாளியன்று, நான் குற்றவாளியன்று; குற்றவாளி அதோதுனிமரத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்” என்று கூவிக்கொண்டே அதிக வேகமாய் ஓடிப்போயிற்று. அதைக்கேட்டு நாயும் பூனையும் மரத்தின்மேல் உற்றுப்பார்த்து அங்கே கோநாய் பதுங்கியிருக்கக்கண்டு என்னசெய்தியென்று கேட்க, அது அத்தனை பயங்கராளியாய் தான் ஒளித்துக்கொண்டதற்காக மிக

வும் வெட்கமுற்று, தன் குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி நாயை வேண்டிக்கொண்டு, நேசர்களாகிய நாம் இப்படி இனிக் கலகப்படுவது உசிதமன்று; எப்போதும் சமாதானமாயே இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. அதுகேட்டு அவையெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு சிறிதுநேரம் அங்கேயே கூடிக் களிப்புற்றிருந்து பிறகு தந்தம்மிடம் போய்ச்சேர்ந்தன. நாய்க்கு ஆபத்துவந்தபோதெல்லாம் கோநாய் கைகொடுத்தது; கோநாய்க்கு ஆபத்துநேர்ந்தபோது நாயும் கைகொடுத்துவந்தது.

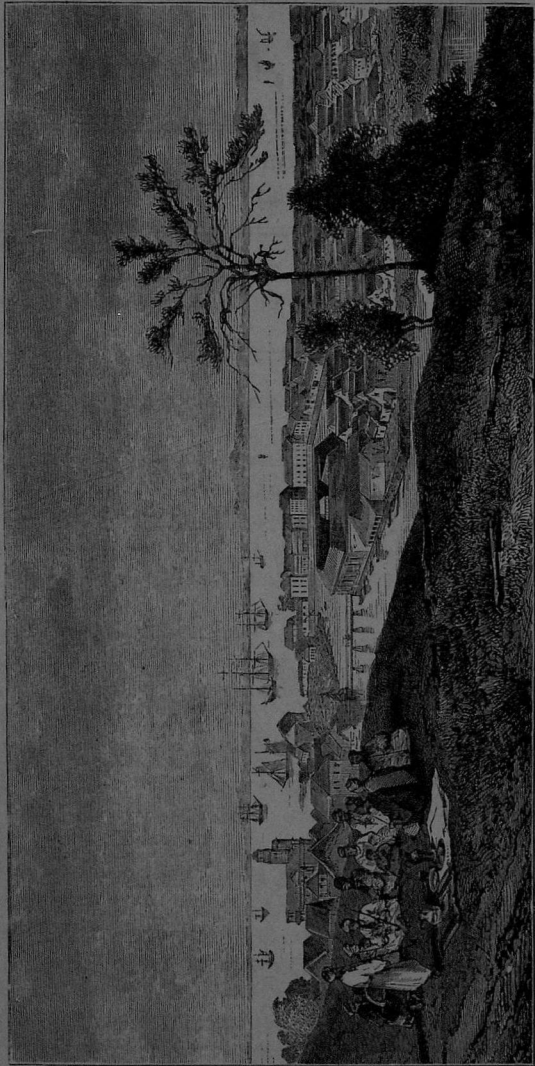
ச ம ன ச ன ர ம் .

சமனசாரபத்திரிகை.—அமெரிக்காக்கண்டத்திலுள்ள யுனைடெட்ஸ்டேட்ஸ் என்னும் தேசத்தில் இவ்வருஷத்திலே 11,196—விதமான சமனசாரபத்திரிகைகள் பிரசுரமாகி வருகின்றன. இந்தத் தொகையைச் சென்ற வருஷத்தோடு ஒத்துப்பார்க்கையில் சென்றவருஷத்துக்கு இவ்வருஷம் 585—பத்திரிகைகள் புதிதாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் 10,162 பத்திரிகை தினந்தோறும் பிரசுரமாகின்றவை; 1034 வாரத்துக்கு ஒருதரம் பிரசுரமாகின்றவை என ஒரு பத்திராதிபர் சொல்லுகிறார்.

இந்துதேசத்து இருப்புப்பாதை விஸ்தீரணம். — நாளதுவரையில் இத்தேசத்தில் செப்பனிட்ட முடிந்து நீராவிவண்டிகள் ஓடுகின்ற இருப்புப்பாதையின் விஸ்தீரணம் மொத்தம் ஏறக்குறைய 10,000—மைல் இதற்காகச் சென்றவருஷம்வரையில் செலவான ரூபாய் மொத்தம் சுமார் 140,00,00,000. சென்ற 1880—ஸ்ரீ ஏறிப்போன பிரயாணிகளின் தொகை நான்குகோடி அறுபதுலக்ஷமாயிருக்க 1881—ஸ்ரீத்தில் 5,27,50,000 ஆக விருத்தியடைந்தது. அதலை மேற்படி இருப்புப்பாதை சங்கத்தாருக்கும் வரவர லாபம் அதிகமாகிவருகின்றது.

அறிந்து மோசம்போனது. — பாரிஸ்நகரத்தில் ஒரு வர்த்தகனுக்கு 9000 ரூபாய் பெறுமான பாங்கினோட்டுகளோடு குறிப்புப்புத்தகம் எங்கேயோ கைசேர்ந்துபோயிற்று. அதுதெரிந்து அந்த நோட்டுகளைக் கண்டு எடுத்துக்கொடுப்பவனுக்கு 1000 ரூபாய் இனம் கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்தான். மறுநாள் யாரோ ஒருவன் அந்தக் குறிப்புப்புத்தகத்தோடு நோட்டுகளையும் கொண்டுவந்து கொடுக்க, வர்த்தகன் அதிக சந்தோஷத்துடன் அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு, அவ்வொன்பது நோட்டுகளுள் ஒன்றையெடுத்து அவனுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுக்க, அம்மனிதன், நான் எளிய வனாயிற்றே; இவ்வளவுபெரிய நோட்டுக்கு எனக்குச் சில்லரை எங்கே கிடைக்கும்; சில்லரையாய்க் கொடுத்தால் நல்லது என்றான். வர்த்தகன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சந்தோஷமாய் மாற்றிக் கொடுக்க அதை வாங்கிக் கொண்டு அவன் போய்விட்டான். சிலநாள்கழித்து வர்த்தகனுக்கு ஒரு நோட்டை மாற்றவேண்டிவந்தது. அதற்காக அவற்றை எடுத்துப்பார்க்கையில் அவையெல்லாம் தப்புநோட்டுகளாயிருந்தன. இதலை அவ்வர்த்தகன் 9000 ரூபாய்மாத்திரமல்ல, 10,000 ரூபாயும் இழந்துபோயினான்.

138-H

SINGAPORE. — சிங்கப்பூர்.